

Guardeu-me Senyor dels meus amics...

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3.02.08

Ara que tots els mitjans --seguint, per cert, l'estela d'aquest diari-- procuren erigir-se en altaveus de la ciutadania davant els polítics, i no a la inversa, resultaria excèntric negar a la jerarquia eclesiàstica l'incontrovertible dret a plantejar les seves demandes als que governaran el país després del 9-M. Fins i tot, com han fet altres vegades, a recordar als creients els principis morals que poden tenir en compte a l'hora d'emetre el seu vot. Però l'exercici d'aquesta llibertat d'expressió no legitima els bisbes per enfundar-se el dorsal d'un partit al desaconsellar als catòlics que votin el seu adversari.

Aquest quadrienni s'ha caracteritzat per un irrespirable clima de crispació entre dreta i esquerra del qual l'episcopat, lluny d'abstreure-se'n, ha participat amb fervor. A fi de demonitzar el Govern, els prelats no n'han tingut prou amb les males arts de la seva inquisitorial cadena radiofònica; també han passejat l'encenser en manifestacions amb el PP i han oficiat incendiàries actes de masses, ocupant els carrers com no ho havien fet mai en tres dècades de democràcia. Abans sí, però més val oblidar aquesta història.

Amb aquests precedents, no sorprèn el to mitinguer que ha adquirit la nota de la Conferència Episcopal davant les eleccions del març. Furibunda arenga aprovada, consti en acta, amb el nihil obstat dels bisbes catalans, les obres a Madrid dels quals no es compadeixen amb l'esperit moderat que prediquen, o diuen predicar, a Catalunya.

El que clama al cel, valgui l'expressió, és que els autors del text hagin calcat les consignes del PP respecte al fallit diàleg amb ETA. Com que també Aznar va tractar amb els terroristes --"no venim a la derrota d'ETA", ¿se'n recorden?--, els populars han optat per una flor dialèctica al precisar que el seu va ser un intent de diàleg encaminat a eradicar la violència, mentre que Zapatero ha emprès una "negociació política". Això explica que els prelats, emulant els monjos amanuenses, hagin condemnat els que accepten el terrorisme com a "interlocutor polític". Com que va ser un bisbe qui va mediar en la negociació d'Aznar amb ETA, atribuir la coincidència a l'atzar voldria dir creure en miracles.

Amb tot, aquesta vegada l'Església ha fet un trist favor al PP. La comunió entre tots dos va ser una benedicció per a Rajoy quan necessitava aglutinar l'electorat conservador, però ara la bel.ligerància episcopal pot aconseguir un efecte contrari al desitjat: mobilitzar l'esquerra temerosa d'una ofensiva del nacional catolicisme. Temor que Zapatero, al flirtejar amb la idea de revisar les relacions amb el Vaticà, sembla decidit a explotar. "Guardeu-me Senyor dels meus amics, que dels meus enemics me'n guardo jo", diu un refrany que el líder del PP hauria de recitar diàriament.